Р Е Ш Е Н И Е
№ 39748

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 30.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **7296** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно –осигурителен процесуален кодекс /ДОПК/ във връзка с чл.4 от Закона за местните данъци и такси./ЗМДТ/

Образувано е жалба от Ю. В. Н., чрез адв. В. С. Н., САК срещу Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК АУЗД № 3598 – 2021 -1/23.12.2021 г., издаден от Б. Е. Д., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи – С./Т.“ на дирекция „Общински приходи“, потвърден с Решение № СО/РД25 – РД28 – 447/01.12.2025 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

С оспорения АУЗД са установени задължения на Ю. В. Н. за данък върху превозните средства за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел А 140 за периода от 2016 г. до 2020 г. в размер на 185.30 лева, ведно със съответните лихви за просрочие върху тази главница, изчислени към 23.12.2021 г. в размер на 54.40 лева, общо дължими 238.70 лева.

С жалбата се иска отмяна на АУЗД като незаконосъобразен. Излагат се доводи ,че вземанията са погасени по давност. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. Н.. Допълнително се аргументира, че за годината на придобиване на автомобила данъкът е платен от продавача. Претендира разноски по списък.

Ответникът – директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез юрисконсулт В., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Относно възражението, че част от данъка е платен от продавача посочва, че няма такива доказателства по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административният съд, след като обсъди и прецени наведените в жалбата доводи, становищата на страните, събраните по делото доказателства, и извърши проверка за законосъобразност на

оспорения административен акт, приема за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят Ю. В. Н. е собственик на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел А 140.
Автомобилът е деклариран пред данъчната служба на общината с декларация №[ЕГН]/22.10.2016 г.
С АУЗД № 3598 – 2021 -1/23.12.2021 г., издаден от Б. Е. Д., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи – С./Т.“ на дирекция „Общински приходи“, потвърден с Решение № СО/РД25 – РД28 – 447/01.12.2025 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община са установени задължения на Ю. В. Н. за данък върху превозните средства за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел А 140 за периода от 2016 г. до 2020 г. в размер на 185.30 лева, ведно със съответните лихви за просрочие върху тази главница, изчислени към 23.12.2021 г. в размер на 54.40 лева, общо дължимо 238.70 лева.
АУЗД е потвърден с Решение № СО/РД25 – РД28 – 447/01.12.2025 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.
В хода на съдебното производство като писмени доказателства е приета административната преписка.
Въз основа на установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е допустима. Подадена е в предвидения в чл. 156, ал. 1 от ДОПК преклузивен срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес. Жалбата е подадена и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол, тъй като предмет на оспорване е АУЗД, който е потвърден при обжалването му по административен ред от директора на дирекция "Общински приходи" при Столична Община, упражняващ правомощията на териториален директор на НАП, съгласно чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ във връзка с чл. 107, ал. 4 от ДОПК.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Оспореният АУЗД е издаден от служител на общинската администрация – старши инспектор, определен със Заповед № СОА20 – РД09 – 1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община и следователно е издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл.4, ал. 1 във връзка с ал. 3, изр. 1, предл. 1 и ал. 4 от ЗМДТ.
Спазена е установената от закона форма – актът е писмен, посочени са фактическите и правни основания за издаването му.
В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
В глава XIV от ДОПК са регламентирани способите за установяване на данъци и задължителните осигурителни вноски, като от тях за местните данъци и такси са приложими два способа: предварително установяване, което се осъществява с акт за установяване на задължение по данни от декларация по чл. 107 ал. 3 от ДОПК и установяване, което се осъществява с ревизионен акт по чл. 108 от ДОПК. Административният орган е определил задължения за данък МПС за периода от 2016 г. до 2020 г. по реда на чл.107 ал.3 от ДОПК, както е посочено и в самия акт, като съдът намира, че именно това е приложимият процесуален ред.
Съгласно разпоредбата на чл. 107 ал. 3 от ДОПК акт за установяване на задължение по декларация се издава по искане на лицето или служебно, при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл.103 от ДОПК, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия. В конкретния случай е безспорно установено, че не е образувано ревизионно производство и жалбоподателят не е платил задължението си за данък МПС по отношение на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел А 140 за

периода от 2016 г. до 2020 г. Установено е, че Ю. В. Н. в качеството си на собственик на автомобила е подал декларация за придобитото от него МПС, не е направил искане за издаване на АУЗД, и дължимият данък МПС не е заплатен в срок.
Оспореният административен акт е издаден и в съответствие с материалния закон.
Издателят на акта е приложил правилно относимите материалноправни разпоредби и е действал в съответствие с целта на закона, издавайки законосъобразен АУЗД.
Съгласно чл. 52, т. 1 от ЗМДТ, с данък върху превозните средства се облагат превозните средства, регистрирани за движение по пътната мрежа в Република България, като данъкът се заплаща от собствениците на превозните средства /чл. 53 от ЗМДТ/. В чл.55, ал. 1 от ЗМДТ е предвидено, че за леки автомобили размерът на данъка се определя от Общинския съвет с Наредба при условията, по реда и в границите, определени със ЗМДТ – съобразно мощността на двигателя, коригиран с коефициент в зависимост от годината на производство.
Следователно, правото на собственост върху превозното средство, попадащо в обхвата на чл.52 от ЗМДТ е правопораждащия юридически факт за дължимостта на данъка.

Направеното възражение за изтекла погасителна давност е неоснователно. Съгласно чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Най –ранната година за която са установени публични вземания с процесния АУЗД е 2016 г., като данък МПС е дължим за 2016 г. Давността за него започва да тече от 01.01.2017 г. Тя не е изтекла към дата 23. 12. 2021 г., когато давността е прекъсната с издаване на АУЗД. Съгласно чл. 172, ал. 2, изречение първо от ДОПК, давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане. От датата на прекъсване на давността започва да тече нова давност, която към момента не е изтекла. Не е изтекла и абсолютната 10 годишна давност по чл.171, ал. 2 от ДОПК.

В случая задълженията не се погасени по давност, но направеното възражение за изтекла давност не е основание за отмяна на акта за установяване на задълженията, доколкото задълженията са дължими, но не подлежат на принудително изпълнение, когато са погасени по давност. По аргумент от чл. 160, ал. 4 от ДОПК, приложим и при обжалване на АУЗД, когато давностният срок е изтекъл и е уважено възражението за давност, следва да се установи основанието и размера на задължението, но се посочва, че изтеклите по давност задължения не подлежат на принудително изпълнение. Не е в нарушение на материалния закон установяване на публични задължения по основание и размер в случаи, когато са погасени по давност.

Данък МПС е начислен от датата на придобиване на автомобила през 2016 г., а не за цялата календарна година. Не са представени никакви доказателства, че данъкът е платен от предишния собственик, предвид на което и това възражение е неоснователно.
По изложените съображения, АУЗД е законосъобразен, а подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ и изр. трето от ДОПК, претенцията на административния орган за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, поради което оспорващият следва да бъде осъден да заплати на административния орган, защитаван в процеса от юрисконсулт възнаграждение в минимален размер от 66.47 евро.
Воден от гореизложеното и на чл. 160, ал. 1, пр. последно от ДОПК, Административен съд – София-град, 43 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ю. В. Н. срещу АУЗД № 3598 – 2021 -1/23.12.2021 г., издаден от Б. Е. Д., на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи – С./Т.“ на дирекция „Общински приходи“, потвърден с Решение № СО/РД25 – РД28 – 447/01.12.2025 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който са установени задължения за данък върху превозните средства за лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка М., модел А 140 за периода от 2016 г. до 2020 г. в размер на 185.30 лева, ведно със съответните лихви за просрочие върху тази главница, изчислени към 23.12.2021 г. в размер на 54.40 лева.

ОСЪЖДА Ю. В. Н., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 66.47 евро, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 160, ал. 7 от ДОПК.

СЪДИЯ: